

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **P. R.,** zastoupeného JUDr. Olgou Krejsovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Lublaňská 267/12,proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2009, č. j. S-MHMP 690123/2009, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2011, č. j. 2 Ca 28/2009 – 45,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2011, č. j. 2 Ca 28/2009 – 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zrušil výše uvedeným rozsudkem postupem dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2009, č. j. S-MHMP 690123/2009. Tímto rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce změnil část výroku rozhodnutí úřadu Městské části Praha 20 ze dne 20. 7. 2009, č. j. SP-6/2009, popisující skutek, ze kterého byl žalobce uznán vinným tak, že slovo „poranění“ žalovaný nahradil slovy „povrchní kožní oděrku na levém lokti a mírný otok na pravém lokti“ a ve zbytku odvolání zamítl.

Proti rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V této uplatňuje kasační důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že správní orgán prvního stupně závažným způsobem porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, a to takovým, který by měl za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Není totiž pravdou, že by správní orgán upřel žalobci jakožto obviněnému z přestupku, právo účastnit se provedení důkazů výslechů svědků L. P., Mgr. M. V., P. Č. a T. V. Správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání na den 7. 4. 2009 v 8.30 hodin, ke kterému předvolal žalobce jako obviněného, a dále na tento den v 9.45 hodin předvolal jako svědka osobu postiženou přestupkem Mgr. M. V. Správní orgán prvního stupně obdržel dne 30. 3. 2009 písemnou omluvu svědka Mgr. M. V. z účasti na ústním jednání dne 7. 4. 2009. Dne 7. 4. 2009 se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil žalobce, který jako obviněný vypověděl ke skutku, který mu byl kladen za vinu, přičemž v závěru ústního jednání do protokolu výslovně uvedl: *„Správnímu orgánu sděluji, že nechci být přítomen dalšímu dokazování ve věci, nežádáni tudíž písemných vyrozumění.“* Tímto se žalobce vzdal svých práv být účasten na ústních jednáních, která se v řízení povedou. Podle § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), není správní orgán ani povinen takového účastníka, který se práva účasti na ústním jednání vzdal, vyrozumět o konání tohoto úkonu. Proto se stěžovatel domnívá, že takový postup nemůže být označen za nezákonný, jak soud uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku. Soud tak přehlédl žádost obviněného nebýt přítomen dalšímu dokazování, včetně toho nebýt vyrozumíván o jeho provádění, příp. se tím vůbec nezabýval a nehodnotil další postup řízení v tomto kontextu. Stěžovatel se ztotožňuje s názorem soudu, že trestnost správních přestupků se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů, neboť správní trestání je trestním řízením svého druhu. Avšak stejně jako v řízením správním o přestupku lze v řízením trestním konat hlavní líčení v nepřítomnosti obžalovaného, pokud o to požádá. Jestliže se tedy v řízení o trestném činu je možno vzdát se procesního práva být přítomen u hlavního líčení, při kterém se běžně provádí dokazování výslechem svědků, což se neprotiví Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, tím, že by byla dotčena minimální práva obviněného, o to méně mohou být tato práva dotčena v řízení o přestupku, pokud taktéž obviněný z přestupku požádá, aby bylo dokazování v jeho přestupkové věci konáno v jeho nepřítomnosti, jak se v daném případě stalo. Stěžovatel je přesvědčen, že v daném případě nebyla práva obviněného nijak krácena. Přesto dal žalobci možnost se s výsledkem celého dokazování seznámit. Z protokolu o ústním jednání ze dne 9. 6. 2009 pak vyplývá, že se obviněný seznámil se všemi svědeckými výpověďmi, byl seznámen se stěžejním důkazem, kterým je videozáznam pořízený při incidentu, přičemž prohlásil, že další vyjádření k věci nemá, stejně tak nemá návrhy na doplnění dokazování. Na okraj stěžovatel uvádí, že z úředního záznamu správního orgánu prvního stupně vyplývá, že tento správní orgán dne 7. 5. 2009 obviněnému poskytl kopie svědeckých výpovědí svědků M. V., P. Č. a L. P. Pokud se tedy obviněný k seznámení výsledků dokazování ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil dne 9. 6. 2009, měl dostatečný čas na prostudování těchto výpovědí, přičemž necítil žádnou potřebu položit svědkům nějaké otázky v rámci návrhu na doplnění dokazování.

Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na zákonnou možnost projednat přestupek v nepřítomnosti obviněného podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Jestliže lze přestupek jako takový projednat, tedy vydat o něm i rozhodnutí v nepřítomnosti obviněného na ústním jednání, byť za splnění podmínky, že odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité

omluvy nebo důležitých důvodů. Tomuto postupu se neprotiví situace, že by obviněný trval na svém právu být výslechu svědků přítomen. Tím spíše lze přestupek projednat - konat o něm ústní jednání, pokud se obviněný účasti na takových úkonech dobrovolně předem výslovně vzdal. Stěžovatel nevidí žádný rozumný důvod, proč nutit účastníka řízení být přítomen při provádění důkazů, pokud sám žádá, navíc na základě zákona, se takového úkonu neúčastnit a ani nebýt o jejich provádění zpraven. Minimální práva obviněného, která vyplývají z citované Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, byla dle přesvědčení stěžovatele zachována, neboť kdyby žalobce i navzdory tornu, že žádal nebýt dalšímu dokazování přítomen, navrhl při seznámení se s podklady rozhodnutí doplnění dokazování o výslech svědků, kterým by chtěl klást otázky, bylo by takovému návrhu vyhověno. To však neučinil. Na okraj stěžovatel uvádí, že námitka konání ústního jednání, při kterém byli vyslechnuti svědci v nepřítomnosti obviněného, nebyla uplatněna v celém řízení před správními orgány, tedy jak v řízení nalézacím, tak ani v řízení odvolacím.

Stěžovatel se dále domnívá, že soud postupoval v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s., když přezkoumal rozhodnutí správních orgánů mimo meze žalobních bodů obsažených v žalobě ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť z podané žaloby nevyplývá, že by žalobce namítal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Soud tak sám dospěl k závěru o důvodech pro zrušení žalobcem napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., čímž rozhodl *ex offo*. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 6/2007 - 65, který se týká obdobné věci, soud přihlédne z úřední povinnosti jen k takovým vadám v řízení před správním orgánem, které jsou bez dalšího patrné ze správního spisu a zároveň jde o takové vady, které pro svou míru závažnosti brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů. K takovým vadám však nemohlo dojít jednak proto, že obviněný jako účastník řízení se vzdal práva být přítomen dalšího dokazování, čímž chybí jakákoli nezákonnost, a jednak, jak je uvedeno níže, bylo možno napadené rozhodnutí správních orgánů přezkoumat v mezích uplatněných žalobních bodů, neboť k vině žalobce bylo možno dospět na základě jiných důkazů, než jsou svědecké výpovědi.

Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že soud vůbec nehodnotil, jak významně mohl každý jednotlivý důkaz, který byl v řízení proveden, ovlivnit objasnění věci. V tomto směru jen soud obecně uzavřel, že výslechy svědků byly provedeny v nepřítomnosti žalobce, čímž mělo dojít závažným způsobem k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, proto postupoval podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. K tomu stěžovatel dodává, že postup podle citovaného ustanovení vyžaduje splnění i té podmínky, že rozhodnutí správního orgánu pro podstatné porušení ustanovení o řízení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pokud stěžovatel přistoupí na tezi soudu, že navzdory všem stížním námitkám obsaženým v této kasační stížnosti správní orgán prvního stupně skutečně podstatně porušil ustanovení o řízení výslechem svědků, potom je přesvědčen, že vzhledem k obsahu jejich výpovědí by bylo možno dospět k závěru o vině žalobce i bez předmětných výpovědí, proto ani nemohla být splněna podmínka možné nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé.

Stěžejním důkazem, který byl proveden v přítomnosti žalobce, je obsah videozáznamu pořízeného při incidentu televizním štábem TV Nova. Při rozhodování ve

věci samé tak správní orgány nevycházely pouze ze svědeckých výpovědí. Z videozáznamu je zřejmé, že žalobce Mgr. V. udeřil levou rukou. Ostatně sám žalobce do protokolu o ústním jednání dne 9. 6. 2009 vypověděl, že p. V. levou rukou vystrčil z branky, čímž fyzický kontakt nepopírá. Žalobce nepopírá ani skutečnost, že Mgr. V. následně po fyzickém kontaktu upadl na zem. Skutkový základ tak není obsahem vzájemně si odporujících tvrzení. Předmětem sporu je, zda lze z jednání žalobce, který je zachycen na videozáznamu, dospět k závěru o vině, neboť žalobce se brání tím, že jednak z videozáznamu nevyplývá, že by Mgr. V. udeřil pěstí, a jednak se brání tím, že jednal za okolnosti vylučující protiprávnost. Stěžovatel v odvolacím řízení žalobci přisvědčil, že svědek Mgr. V. nevypovídá o všech skutečnostech tak, jak vyplývají z videozáznamu. K tomu ale dodal, že provedené důkazy je vždy nutno hodnotit jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech, a v rámci nich přihlížet k relevantním skutečnostem. Zjednodušeně řečeno k vině žalobce by bylo možno dospět i jen na základě důkazu videozáznamu, výpovědi žalobce a lékařské zprávy, která byla vypracována bezprostředně po incidentu. Ve světle těchto důkazů pak svědecká výpověď L. P. nemá pro objasnění věci žádný vliv, neboť vypověděl, že v době incidentu byl ve stavební buňce, viděl jen padajícího svědka Mgr. V. Neví ani, co incidentu předcházelo. Stejně tak výslech svědkyně P. Č. nijak nevnáší do věci jiné světlo, neboť tato svědkyně vypověděla, že jak vyplývá z videozáznamu, žalobce nedovřenou brankou vyrazil ruku proti panu V., tedy správnímu orgánu nesdělila nic, co by se nedalo zjistit z videozáznamu, na který odkazovala. T. V. sice vypověděl, že žalobce uhodil pana V., to ale vydedukoval z toho, že upadl na zem. Zda žalobce udeřil pana V. pěstí neviděl, neboť stál přímo za panem V. Konečně ani samotná výpověď svědka V. nemění důkazní situaci, než jak vyplývá z videozáznamu, výpovědi žalobce a z lékařské zprávy, a tak výpověď Mgr. V. jen doplňuje důkazy ostatní. Lze proto konstatovat, že svědecké výpovědi by bez videozáznamu nedostačovaly k uznání viny žalobce, proto jejich význam ve věci samé nemohl být stejný, jako v případech, kdy se správní orgán při úvaze o vině ze spáchání přestupku opírá výlučně o svědecké výpovědi.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti se dne 22. 3. 2011 vyjádřil žalobce. Uvedl, že se ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku a nesouhlasí s argumenty uvedenými v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud poté, co zjistil, že kasační stížnost je přípustná a jsou splněny všechny podmínky řízení, přezkoumal v jejím rozsahu napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku v postupu soudu, který dle jeho názoru postupoval v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť přezkoumal rozhodnutí správních orgánů nad rámec žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když z podané žaloby nevyplývá, že by žalobce namítal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Soud tak sám dospěl k závěru o důvodech pro zrušení žalobcem napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., čímž rozhodl *ex offo*.

Námitka stěžovatele je důvodná.

Dle § 75 odst. 2 písm. c) s. ř. s., soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

K výše uvedené dispoziční zásadě, která ovládá celé správní soudnictví rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č. j. 7 Azs 79/2009 - 84 ze dne 8. 3. 2011 uvedl, že „*soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů..... Dispoziční zásada je vyjádřena v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž žalobní body jsou podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. náležitostí žaloby a musí z nich být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné....Určující pro rozsah soudního přezkumu je tedy, až na výjimky, řádná žaloba. V jejích mezích soud zkoumá napadené rozhodnutí, a pokud namítanou nezákonnost či vady řízení zjistí, zruší napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle odst. 4 téhož ustanovení věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.*

Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. stanoví podmínky, za nichž soud není povinen nařídit jednání, a to proto, že by to bylo nadbytečné a neekonomické, neboť soudu je ze spisu či z rozhodnutí dostatečně zřejmé, že procesní postup či rozhodnutí jsou natolik vadné, že rozhodnutí musí být zrušeno. ***Neznamená to ovšem, že soud je k této úvaze oprávněn bez ohledu na žalobní námitky.*** *Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. totiž není výjimkou z dispoziční zásady. Rozšířený senát k tomu již v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, uvedl, že ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání - z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední - tj. bez návrhu - pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.*

Výklad v tomto usnesení provedený není oporou názoru, že k vadám podle § 76 odst. 1 s. ř. s. přihlíží soud vždy z moci úřední. Soud tak sice může učinit, ale jen za určitých podmínek. Těmi jsou právě případy, kdy rozhodnutí vůbec ***není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek.*** *Tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry.*

Směřují-li tedy žalobní námitky proti vadám podřaditelným ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., soud podle tohoto ustanovení rozhodnutí zruší bez jednání. V takovém případě není projednání třeba a je nadbytečné zjišťovat souhlas účastníků s rozhodnutím bez jednání. ***Nesměřují-li však žalobní námitky proti takovým objektivně existujícím vadám, může tak soud učinit, pouze pokud vady brání přezkumu v mezích žalobních bodů, jinak by dispoziční zásada ztrácela smysl.“***

Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.

Z obsahu žaloby je v projednávané věci patrné, že žalobce nebrojil proti tomu, že svědkové byli vyslýcháni v jeho nepřítomnosti, resp. že mu bylo upřeno právo být účasten dokazování. Žalobce poté, co popsal v žalobě skutkový stav, namítal pouze rozpory ve výpovědích svědka M. V. a lékařské zprávě ze dne 5. 11. 2009, dále se dovolával objektivního zhodnocení znaleckého posudku MUDr. Cyprianové. Závěrem žaloby žalobce vznesl výtku neobjektivního rozhodování, neboť žalovaný nezkoumal příčinu údajného protiprávního jednání žalobce.

Výtku nesprávně provedeného dokazování bez jeho přítomnosti žalobce v žalobě nevznesl. Byl to totiž sám žalobce, kdo do protokolu ze dne 7. 4. 2009 správnímu orgánu I. stupně sdělil, že *„nechci být přítomen dalšímu dokazování ve věci, nežádám tudíž písemných vyrozumění. K seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí se dostavím.“*

Městský soud přesto nad rámec vznesených žalobních námitek a dále bez toho, aniž by výše uvedenou skutečnost jakkoliv zhodnotil, uzavřel, že *„správní orgán I. stupně závažným způsobem porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, kdy žalobci jakožto obviněnému z přestupku upřel právo účastnit se provedení důkazů výslechů svědků L. P., Mgr. M. V., P. Č. a T. V., kdy mu bylo upřeno právo klást těmto svědkům otázky a vyjadřovat se k jejich výpovědím.“* Městský soud poté konstatoval, že výše uvedené pochybení vedlo soud k rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Z výše uvedeného je patrné, že městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu širším něž žalobce vymezil žalobními body. Takto by mohl soud v intencích výše citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu postupovat pouze v případě, pokud by vady řízení, jež žalobce žalobou nenapadl, bránily přezkoumání řádně vznesených žalobních námitek.

O takový případ však v projednávané věci nešlo. Skutečnost, že žalobce nebyl účasten výslechů svědků ve správním řízení, nebránila městskému soud v tom, aby přezkoumal žalobcem namítané nesprávné zhodnocení skutkového stavu, námitku neobjektivního zhodnocení znaleckého posudku MUDr. Cyprianové, stejně jako mu tato skutečnost nebránila zabývat se žalobcem namítanými rozpory ve výpovědi svědka M. V.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud postupoval v rozporu s § 75 odst. 2 písm. c) s. ř. s., pokud žalobou napadené rozhodnutí zrušil z důvodů žalobou nenamítaných. V projednávané věci nebyla na místě aplikace § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí bylo způsobilé soudnímu přezkumu v rozsahu vznesených žalobních bodů.

Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí se závěrem soudu, že správní orgán prvního stupně závažným způsobem porušil ustanovení o řízení před správním orgánem. Má za to, že správní orgán neupřel žalobci jakožto obviněnému z přestupku právo účastnit se provedení důkazů, neboť žalobce se ve správním řízení vzdal svých práv být účasten na

ústních jednáních, která se v řízení povedou. Odkazuje na § 49 odst. 1 správního řádu a domnívá se proto, že takový postup nemůže být označen za nezákonný, jak soud uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku.

I tato námitka stěžovatele je důvodná.

Dle § 51 zákona o přestupcích, není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.

Dle § 51 odst. 2 správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.

Dle § 49 odst. 1 správního řádu nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.

Z obsahu správního spisu v projednávané věci, jak již bylo výše uvedeno, vyplývá, že žalobce do protokolu ze dne 7. 4. 2009 správnímu orgánu I. stupně sdělil, že nechce být přítomen dalšímu dokazování ve věci, nežádá tudíž písemných vyrozumění. Sám žalobce uvedl, že se seznámí s podklady rozhodnutí před jeho vydáním. Pokud za této situace správní orgán I. stupně nevyrozuměl žalobce o konání výslechů svědků, nelze tento postup shledat nezákonným. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán žalobci protokoly o výpovědi svědků vyslýchaných v jeho věci poskytl, tento se s nimi seznámil, tak jak požadoval v prohlášení (z protokolu o ústním jednání ze dne 9. 6. 2009 vyplývá, že se žalobce seznámil se všemi svědeckými výpověďmi, přičemž prohlásil, že další vyjádření k věci nemá, stejně tak nemá návrhy na doplnění dokazování). Nelze tedy než uzavřít, že práva žalobce v projednávané věci porušena nebyla, neboť prohlášením v protokolu ze dne 7. 4. 2009 se žalobce svého práva být účastem dokazování vzdal, tak jak předpokládá § 51 odst. 2 správního řádu. Ačkoliv zdejší soud setrvale judikuje, že účastníkovi správního řízení svědčí právo být přítomen dokazování, k účasti na dokazování účastníka nelze nutit. Je pouze na účastníkovi správního řízení, zda svého práva využije. Pokud žalobce v projednávané věci správnímu orgánu sdělil, že účasten dokazování být nechce, nelze neúčast žalobce na konaných výsleších přičítat k tíži správního orgánu, který nejednal v rozporu se zákonem, nýbrž pouze respektoval dispozici žalobce. K výše uvedeným skutečnostem městský soud při soudním přezkumu postupu správního orgánu při dokazování nepřihlédl.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že městský soud pochybil, pokud zrušil žalobou napadené rozhodnutí z důvodů žalobou neuplatněných v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s., čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a dále nesprávně právně posoudil postup při dokazování v předmětném správním řízení a naplnil tak kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je městský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.
O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu